

1167**ROZPORZĄDZENIE MINISTRA INFRASTRUKTURY¹⁾**

z dnia 28 kwietnia 2004 r.

w sprawie trybu ustalania właściciela mienia wydobytego z morza

Na podstawie art. 288 § 3 ustawy z dnia 18 września 2001 r. — Kodeks morski (Dz. U. Nr 138, poz. 1545, z 2002 r. Nr 41, poz. 365, z 2003 r. Nr 229, poz. 2277 oraz z 2004 r. Nr 93, poz. 895) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa tryb postępowania wyjaśniającego w sprawie ustalania właściciela mienia wydobytego z morza na polskich morskich wodach wewnętrznych lub polskim morzu terytorialnym, wyrzuconego na polski brzeg morski lub znalezione go bądź uratowanego na morzu, zwanego dalej „mieniem”.

§ 2. 1. Jeżeli właściciel mienia jest nieznany, wydobywający, ratownik lub znalazca są obowiązani niezwłocznie przekazać mienie właściwemu urzędowi morskiemu.

2. Dyrektor urzędu morskiego, któremu przekazano mienie, jest obowiązany ustalić jego właściciela w możliwie najkrótszym czasie.

3. Jeżeli ustalenie właściciela jest utrudnione, w terminie nie dłuższym niż 1 miesiąc od daty przekazania mienia, dyrektor urzędu morskiego jest obowiązany zamieścić ogłoszenie o poszukiwaniu właściciela mienia w lokalnej prasie właściwej dla siedziby urzędu morskiego oraz w gazecie o zasięgu ogólnokrajowym, a ponadto treść ogłoszenia podać do publicznej wiadomości przez wywieszenie go w siedzibie urzędu morskiego i podległych mu kapitanatach (bosmanatach) portów.

4. Dyrektor urzędu morskiego, któremu przekazano mienie, może przekazać treść ogłoszenia dyrektorom innych urzędów morskich, terenowym organom administracji rządowej i samorządowej lub podać treść ogłoszenia do publicznej wiadomości w inny sposób zwyczajowo przyjęty.

§ 3. 1. Ogłoszenie powinno zawierać:

- 1) oznaczenie mienia z podaniem — stosownie do okoliczności — jego rodzaju, wielkości, liczby przedmiotów, masy, stanu zewnętrznego ze wskazaniem znaków utrwalonych na mieniu;

- 2) oznaczenie osoby, adresu (siedziby) wydobywającego, ratującego lub znalazcy;
- 3) oznaczenie daty, miejsca i okoliczności wydobywania, uratowania lub znalezienia mienia;
- 4) wezwanie właściciela mienia, aby w wyznaczonym terminie zgłosił się do urzędu morskiego i wykazał swe prawa do mienia;
- 5) określenie siedziby urzędu morskiego podającego do wiadomości publicznej ogłoszenie.

2. Termin zgłoszenia się do urzędu i wykazania prawa własności, o którym mowa w ust. 1, może wynosić od 1 do 6 miesięcy, w zależności od wartości mienia, miejsca wydobywania lub uratowania i miejsca zamieszkania (siedziby) domniemanego właściciela.

§ 4. 1. Jeżeli domniemywa się, że właściciel mienia ma miejsce zamieszkania lub siedzibę za granicą, dyrektor urzędu morskiego może powiadomić o toczącym się postępowaniu właściwe placówki dyplomatyczne lub konsularne Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Jeżeli znane jest miejsce zamieszkania (siedziba) domniemanego właściciela mienia za granicą, dyrektor urzędu morskiego może przestać temu właścicielowi ogłoszenie, o którym mowa w § 2, bezpośrednio albo za pośrednictwem właściwej placówki dyplomatycznej lub konsularnej Rzeczypospolitej Polskiej.

3. Jeżeli miejsce zamieszkania (siedziba) domniemanego właściciela mienia za granicą nie jest znane, a istnieje prawdopodobieństwo odnalezienia właściciela, dyrektor urzędu morskiego może zwrócić się do placówki dyplomatycznej lub konsularnej Rzeczypospolitej Polskiej o podanie do wiadomości treści ogłoszenia, o którym mowa w § 2, w danym kraju, porcie lub miejscowości.

§ 5. 1. Po przeprowadzeniu postępowania, o którym mowa w § 2 i 4, dyrektor urzędu morskiego wydaje decyzję w sprawie ustalenia właściciela mienia.

2. Jeżeli zgłosi się więcej niż jedna osoba, przedstawiając swe prawo własności do mienia, dyrektor urzędu morskiego zawiesza postępowanie, mające na celu ustalenie właściciela mienia, wyznaczając zainteresowanym termin wystąpienia do sądu o ustalenie prawa własności. Termin ten nie może być dłuższy niż 3 miesiące.

3. Jeżeli w terminie, o którym mowa w ust. 2, zainteresowani nie wystąpią na drogę sądową albo sąd prawomocnym wyrokiem oddalił ich roszczenia, dy-

¹⁾ Minister Infrastruktury kieruje działem administracji rządowej — gospodarka morska, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 29 marca 2002 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Infrastruktury (Dz. U. Nr 32, poz. 302 oraz z 2003 r. Nr 19, poz. 165, Nr 141, poz. 1359 i Nr 232, poz. 2322).

rektor urzędu morskiego wydaje decyzję stwierdzającą, że właściciel mienia nie został ustalony.

§ 6. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.²⁾

Minister Infrastruktury: w z. A. Piłat

²⁾ Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Ministra Żeglugi z dnia 31 sierpnia 1962 r. w sprawie trybu ustalania właściciela mienia wydobytego z morza (Dz. U. Nr 55, poz. 279), które na podstawie art. 3 ustawy z dnia 18 września 2001 r. — Przepisy wprowadzające ustawę — Kodeks morski (Dz. U. Nr 138, poz. 1546) traci moc z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

1168

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA INFRASTRUKTURY¹⁾

z dnia 30 kwietnia 2004 r.

w sprawie wymagań dotyczących ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej użytkowników statków powietrznych, przewoźników i innych przedsiębiorców prowadzących działalność lotniczą

Na podstawie art. 209 ust. 2 ustawy z dnia 3 lipca 2002 r. — Prawo lotnicze (Dz. U. Nr 130, poz. 1112, z późn. zm.²⁾) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1

Przepisy ogólne

§ 1. 1. Rozporządzenie określa wymagania dotyczące ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej:

- 1) użytkowników statków powietrznych za szkody wyrządzone w związku z ruchem tych statków, z wyłączeniem statków powietrznych nieobjętych obowiązkiem rejestracji lub ewidencji, zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 33 ust. 2 ustawy z dnia 3 lipca 2002 r. — Prawo lotnicze, zwanej dalej „ustawą”,
- 2) przewoźników lotniczych za szkody wyrządzone w związku z przewozem lotniczym wykonywanym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej albo rozpoczynającym się lub kończącym na tym terytorium lub w związku z wykonywaniem lądowania handlowego na tym terytorium,
- 3) przedsiębiorców prowadzących działalność lotniczą za szkody wyrządzone w związku z wykonywaniem działalności lotniczej

— zwanego dalej „ubezpieczeniem OC”, a w szczególności zakres ubezpieczenia OC, termin powstania obowiązku zawarcia umowy ubezpieczenia oraz minimalną sumę gwarancyjną tego ubezpieczenia.

2. Wymagania dotyczące ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej użytkowników i innych osób

eksploatujących statki powietrzne, nieobjęte obowiązkiem rejestracji lub ewidencji, zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 33 ust. 2 ustawy, określają te przepisy.

§ 2. Użyte w rozporządzeniu określenia oznaczają:

- 1) bagaż — rejestrowane przedmioty i rzeczy osobiste pasażera, na których przewóz przewoźnik wystawił kwit bagażowy, oraz nierejestrowane, przewożone pod opieką pasażera w kabinie pasażerskiej lub za wiedzą i zgodą dowódcy statku powietrznego;
- 2) maksymalna masa — maksymalną masę startową statku powietrznego, będącą wartością podaną w świadectwie zdatności do lotu statku powietrznego lub w innym równorzędnym dokumencie;
- 3) osoba trzecia — osobę fizyczną, osobę prawną lub jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, niebędącą ubezpieczającym, pasażerem, osobą biorącą udział w locie i członkiem załogi;
- 4) SDR (Specjalne Prawa Ciągnienia) — międzynarodową jednostkę wymiany o charakterze pieniądza bezgotówkowego, określoną przez Międzynarodowy Fundusz Walutowy;
- 5) towar — artykuły przewożone statkiem powietrznym, z wyjątkiem poczty oraz bagażu przewożonego na podstawie biletu pasażerskiego i kwitu bagażowego.

§ 3. 1. Obowiązek zawarcia umowy ubezpieczenia OC uważa się za spełniony, jeżeli umowa została zawarta zgodnie z przepisami ustanawiającymi obowiązek ubezpieczenia lub ustanawiającymi limity odpowiedzialności, a suma gwarancyjna wynikająca z tej umowy jest nie niższa niż minimalna suma gwarancyjna dla danego rodzaju ubezpieczenia OC, określona w niniejszym rozporządzeniu i w przepisach ustanawiających obowiązek ubezpieczenia, i nie niższa niż limity odpowiedzialności wynikające z przepisów ustanawiających limity odpowiedzialności.

¹⁾ Minister Infrastruktury kieruje działem administracji rządowej — transport, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 29 marca 2002 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Infrastruktury (Dz. U. Nr 32, poz. 302 oraz z 2003 r. Nr 19, poz. 165, Nr 141, poz. 1359 i Nr 232, poz. 2322).

²⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2003 r. Nr 210, poz. 2036 oraz z 2004 r. Nr 54, poz. 535, Nr 96, poz. 959 i Nr 99, poz. 1002.